

WAARALINNAN SALAISUUDET

3

VARJOJEN VARTIJAT

KUVITUS
TEEMU JUHANI

JANNE MALINEN

TAMMI

VARJOJEN VARTIJAT

JANNE MALINEN

KUVITUS
TEEMU JUHANI

Tammi ↷ Helsinki

Teksti © Janne Malinen 2024
Kuvitus © Teemu Juhani 2024
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-6108-9
Painettu EU:ssa

*Surun vuolemille, toivon vaalijoille ja niille,
joiden sielun täyttää valo luoda ympärilleen hyvää.*

1

Oskar pälyili pelokkaana pimeää metsää. Aurinko oli kiivennyt puiden latvojen yli, ja niitty lepäsi kalseassa valossa. Hän otti muutaman askeleen eteenpäin ja astui sisälle korpeen. Kolkko hiljaisuus ympäröi hänet heti. Oskar olisi halunnut kääntyä takaisin ja palata Waaralintaan, mutta perääntyä ei enää voinut. Hän vilkaisi vielä taakseen. Niityltä puiden ja oksien kapeista väliköistä säteili heikkoa valoa, mutta muuten kaikkialla oli sysimustaa.

Robin ja Vilma kulkivat hitain askelin Oskarin edellä ja tarkkailivat maastoa. Oskar keräsi rohkeutensa ja seurasi ystäviään. Oikealla edessä siinsi paikka, josta hän oli keväällä löytänyt jalkapallon ja josta peto oli ilmestynyt

hänen eteensä. Kylmä väristys kulki pitkin niskaa, kun hän ohitti aukion. Pensaat, kummut ja kivet sulautuivat hänen edessään yhteen, eikä yksittäisiä muotoja kyennyt enää erottamaan. Saalistaja saattoi väijyä missä tahansa.

Parantolaa ei voinut enää nähdä näin syvältä metsästä. Lapset olivat vain hetki sitten hyvästelleet johtajatar Kuntzin, Ellen ja Luukaksen talleilla, mutta Oskarista tuntui, että Waaralinna oli jo kymmenien kilometrien päässä. Jos puiden välistä ilmestyisi jotain, he eivät millään ehtisi juosta muurien toiselle puolelle suojaan. Oskarista alkoi tuntua, että he olivat tehneet hirvittävän virheen lähtiessään matkaan kolmisin ilman ainuttakaan aikuista.

Robin johti joukkoa. Hetkittäin hänen ääriiviivansa katosivat metsänselkään ja ainoastaan vaalea tukka välkähteli oksien ja naavan katveista. Välillä Robin pysähtyi ja odotti kärsivällisesti, että Vilma ja Oskar saavuttivat hänet.

– Kaikki on hyvin, Robin rauhoitteli ja tyynnytteli kaksikkoa käsillään, kun he pysähtyivät jälleen kerran. Jännitys sai Vilman ja Oskarin hengittämään kiivaasti.

– Ei ole mitään syytä olla hermostunut.

Katse Vilman silmissä muuttui luottavaisemmaksi, mutta Oskarin hartiat tärisivät edelleen.

– Meidän on edettävä nopeammin, Robin jatkoi, ja äänenpaino muuttui vaativammaksi. – Olemme vasta alussa, emmekä voi säikähtää jokaista varjoa.

– Olet oikeassa, Vilma myönsi ja nyökäytti päätään.
– Mutta minusta on myös tärkeää, että etenemme harkiten, emmekä säntää päätä pahkaa vaaroihin.

– Kukaan ei säntää päätä pahkaa minnekään. On pidettävä pää kylmänä, Robin vastasi. – Emme voi jatkaa matelua tai emme ikinä pääse määränpäähän. Krista tarvitsee meitä.

Oskar oli vaikea keskittyä siihen, mistä Vilma ja Robin puhuivat. Silmät hakeutuivat jatkuvasti etumaastoon, ja korvat kuulostelivat ympäristöä taukoamatta. Muutamaan otteeseen hän luuli erottavansa pimeydestä vaimeita ääniä, mutta joka kerta, kun hän kuunteli tarkemmin, ne katosivat.

– Jatketaan eteenpäin, mutta vältetään kaikkea ylimääräistä melua, Robin painotti.

Oskar hieraisi kädellään paitansa kaula-aukkoa ja tunsikin kovan kristallin sormenpäissään. Luukas oli vakuuttanut sen suojelevan heitä metsässä. Oskar ei ymmärtänyt, miten pieni kivi kykenisi auttamaan heitä, mutta vanhan kirjastonhoitajan sanat antoivat hänelle rahtusen lisää rohkeutta. Hän kuljetti käden reppunsa sivustalle ja varmisti, että kartta oli tukevasti paikoillaan. Sitten hän ponnisti itsensä notkelman reunalle ja seurasi Vilmaa, jonka punaiset hiukset kuulsivat esiin pimeydestä. Oskarin olo keveni hieman, mutta sisimmässään hän tiesi, ettei kukaan tai mikään saisi pelkoa karistettua niin kauan kuin he kulkivat tämän aavemaisen metsän keskellä. Ja mikä pahinta, pitkä ja vaarallinen taival oli vasta aluillaan.

Niityltä pilkistävät kapeat valokaistaleet katosivat, kun he ylittivät ensimmäisen pientareen. Sen jälkeen ympärillä oli pelkkää pimeyttä.

2

Taivas avautui Waaralinnan yläpuolelle kuulaana ja kirkkaana. Aurinko väreili korkealla tornien välissä ja lämmitti pihalle säntäävää lapsilaumaa.

Vilma käveli parantolan pääovelta vaahteraporttia kohti, mutta itätorniin johtavan käytävän alle päästyään hän kääntyi rakennuksen ja muurin välissä hennosti vihertävälle nurmikaistaleelle. Tyttö asteli mietteläänä piiloon valvovilta silmäpareilta. Rakennuksen ja muurin välikössä oli viileää, sillä tähän aikaan päivästä auringonvalo osui vain aivan muurin reunustaan.

Kevät oli tänä vuonna myöhässä. Vilma upotti kädet syvälle taskuihinsa ja väristi olkapäitään karistaakseen vilun kehostaan. Hän lähestyi alimman kerroksen

ikkunaruutuja, jotka vaikuttivat pahaenteisiltä jopa päivänvalossa. Vilma ohitti ikkunoiden mustat lasisilmät turvallisen välimatkan päästä. Tuntui siltä, että kaikki ei ollut kohdallaan. Outo olo oli vaivannut häntä jo useamman päivän, mutta kerta ei ollut ensimmäinen. Hän oli aistinut saman tunteen aiemminkin – jo ennen kuin uusi poika oli saapunut.

Askeleet myötäilivät muuria vierustavaa varjoa, joka kulki surunauhan tavoin parantolan luoteiskulmaan. Siihen hänen oli määrä jäädä odottamaan. Vilma oli tavoilleen uskollisesti ajoissa, sillä hänestä myöhässä oleminen oli epäkohteliasta. Hän oli harvojen asioiden suhteen ehdoton, mutta tämä oli yksi niistä.

Vilma astui läikikkäälle nurmelle, nojautui karheaa muuria vasten ja jäi odottamaan. Koko tapaaminen tuntui hänestä kummalliselta, eikä hän edes tiennyt sen syytä.

Vilma erotti jonkun lähestyvän vasta, kun tämä oli aivan hänen vierellään. Tummanpunaiset hiukset heilahtivat ja laskeutuivat sitten keinahdellen aloilleen, kun hän kääntyi ääntä kohti.

– Anteeksi, ei ollut tarkoitus pelästyttää, Samuel sanoi pahoitellen ja otti askeleen taaksepäin.

– En minä pelästynyt, Vilma vastasi ylpeästi, vaikka olikin säikähtänyt Samuelin äkkinäistä saapumista.

– Sanoit ruokasalissa, että halusit jutella jostain.

– Niin, tahtoisin kertoa unestani, Samuel aloitti arasti.

– Unestasi? Vilma toisti ja luuli, että oli kuullut väärin. Samuelin kasvojen vakava ilme kertoi kuitenkin, että hän oli tosissaan.

– Ihan oikeasti?

– Odota kun kerron! Samuel jatkoi. – Tämä on tärkeää. Se liittyy siihen, mitä toisella puolella on.

Vilma mittaili kiharahiuksista poikaa silmillään.

– Mitä tarkoitat *toisella puolella*?

– Minä luulen, että... Samuel aloitti. – Luulen, että tiedän, mitä metsässä piilee. Sinun on piirrettävä se nyt, kun vielä muistan jokaisen yksityiskohdan tarkasti. Sinä pystyt siihen. Olet luokan paras piirtäjä.

– Mitä sinä oikein näit unessasi? Vilma kysyi vakavana samalla kun kentälle juoksevien lasten riemunkiljahdukset tavoittivat heidät.

– Minä kerron sinulle. Kerron niin tarkasti kuin osaan, mutta vain sinulle. En kenellekään muulle.

Sitten yhtäkkiä kaikki Vilman ympäriltä haihtui. Samuel oli poissa, kuten myös parantola, kevätaurinko ja lasten äänet. Hetken kaikkialla oli vain pimeää, kunnes Vilman silmät rävähtivät auki ja hän tunsii olevansa täysin valveilla. Kaukainen muisto oli kadonnut. Kasvojen yläpuolella roikkuva myrskylyhty loisti himmeää valoa teltaan, ja tyttö muisti jälleen, missä oli. Viimeaikaiset tapahtumat palasivat ajatuksiin. Se, kun he olivat Oskarin ja Robinin kanssa kohdanneet Pippa Tottenhamin parantolan aulan kristallikruunun alla. Se olisi ollut heidän loppunsa, ellei Armas Riikinkangas

olisi ilmestynyt paikalle. Verkasliikkeinen professori oli viimeinen henkilö Waaralinnassa, jonka he olivat uskoneet voivan kukistaa Pippa Tottenhopin miekkailussa ja pelastaa heidät. Niin vain oli kuitenkin käynyt. Vilma muisti myös metsän ylle kohonneen aamuaurion ja lähdön talleilta, Luukaksen varoitukset niityn toisella puolella vaanivista vaaroista sekä katseen Margaret Kuntzin silmissä, kun johtajatar oli saanut kuulla, että Hjalmar Klemetti oli paljastanut Vilmalle tunteneensa hänen vanhempansa. Ja nyt he kolme – Vilma, Robin ja Oskar – olivat metsässä suorittamassa elintärkeää tehtävää: etsimässä aarretta, joka parantaisi Kristan.

Vilma nousi istumaan ja antoi viltin pudota syliinsä. Kylmä hohka levittäytyi ulkoa ohuen telttakankaan läpi. Hän pyyhkäisi hikiset hiukset kasvoiltaan ja kurotti repun käsiinsä. Vilma avasi varovasti sivutaskun ja veti esiin taitellun paperiarkin. Hän suoristi paperin ja kohotti sen myrskylyhtyä kohti. Piirroksessa aukion keskellä seisojaksi tunnistamatonta hahmoa, joiden ympärille kaartuivat rankojen luisevat varjot. Niiden välissä vaani punaisena hohtava, kiiluva silmäpari, ja sen takana pimeydessä lepäsi jotain, mitä Samuel ei ollut kyennyt tarkasti kuvailemaan.

Vilma kosketti myrskylyhtyä, ja sen keinuva valo siirtyi ensin Robinin ja sitten Oskarin kasvoille. He makasivat Vilman kummallakin puolella viltteihin käpertyneinä. Pojatkin olivat viimein uupuneet ympä-

ristön tarkkailemiseen ja nukahtaneet yliväsyneinä. Vilma taittoi piirustuksen taskuunsa ja laskeutui takaisin makuulle. Maa oli kylmä. Hän tunsi sen ohuen alustan läpi. Lyhdyn keinunta seisahtui. Hän puristi viltin tiukemmin ylleen ja veti sen aina korvalehtiin saakka. Tuuli tuiversi raivoisasti teltan ulkopuolella. Se ravisteli puiden oksia ja pensaikkoja, ja kaikkialla oli lohduttoman pimeää.

3

Kun Oskar heräsi, ilma teltan sisällä oli yön aikana muuttunut paksuksi ja paidan hikinen selkämys sai olon tuntumaan inhottavan nuhjuiselta. Viltti, jonka sisälle hän oli tiukasti kääriytynyt, tuntui raskaalta rintaa vasten. Hän oli puristanut nukkuessaan peitettään niin tiukasti, että sormien jäykistyneisiin niveliin koski. Oskarin ajatukset palasivat Waaralintaan. Parantola oli ensi sekunneista alkaen tuntunut kolkolta ja luotaantyöntävältä, mutta nyt hän olisi ollut valmis tekemään mitä tahansa päästäkseen takaisin sinne.

Oskar nousi hitaasti istumaan, ja kämmen hivuttautui vaistomaisesti oikealle kyljelle. Ennen nukkumaanmenoa Oskar oli ujuttanut Luukakselta saamansa kartan

varovasti paitansa alle, jotta se olisi parhaassa mahdollisessa turvassa. Kartta oli heidän elämänlankansa metsässä. Ilman sitä lapsilla ei olisi pienintäkään toivoa löytää määränpäähän Kristan pelastavan aarteen luokse. Mikäli kartta häviäisi, he eivät todennäköisesti löytäisi edes takaisin Waaralintaan.

Luukaksen talleilla antama ohjeistus oli jäänyt lyhyeksi, eivätkä vanhuksen karttaan vuosien aikana tekemät merkinnät ja kuvat olleet kovin selkeitä. Siitä huolimatta lasten ei auttanut muu kuin panna kaikki toivonsa karttaan ja seurata siihen merkittyä reittiä.

Vilma nukkui Oskarin vieressä, mutta Robinia ei näkynyt missään. Oskar hivuttautui jalkeille ja veti teltan vetoketjun auki yhdellä päättävällä liikkeellä. Eteen aukeni valoton kaistale synkkää metsää. Valtavat puut kaartuivat teltan yläpuolelle, ja näytti siltä kuin ne olisivat äänettömästi huutaneet hänelle. Ei tietoaakaan aamuauringon kirkkaudesta tai lämpimistä säteistä. Hämärän keskeltä oli vaikea erottaa muuta kuin havupuiden matalalla viistäviä oksia sekä pensaikkojen ja ryteikköjen kerroksia.

Oskar astui arasti ulos, sillä hän tiesi, mikä metsän kätöissä vaani. Peto lymyili jossain – Oskar oli varma siitä. Ja mikä pahinta, niitä saattoi olla useampi kuin yksi.

Ensimmäinen vaelluspäivä oli ollut raskas. Jokainen oksanraksahdus, tuulen ujellus tai heinikon kahina oli saanut Oskarin sydämen hakkaamaan, ja hän oli vilkuillut hätääntyneenä ympärilleen.

Robin oli alusta asti johtanut joukkoa. Päivän edetessä he olivat päättäneet vuorotella paikkoja ja kulkea myös rinnakkain, jottei letkan viimeinen tuntisi oloaan turvattomaksi. Tuntien kuluessa heidän levottomuutensa oli vähitellen laantunut ja ystävykset olivat uskaltaneet puhumaan toisilleen muutenkin kuin kuiskaten.

Kartan lukeminen oli ollut odotettua vaikeampaa, sillä pimeydessä oli hankala erottaa niin maastonmuotoja kuin kartan merkintöjä. Ilmansuuntia ei voinut päätellä auringon asennosta, koska valonsäteet siiloutuivat lehvästön läpi ani harvoin ja silloinkin vain kapeina viiruina. Toverusten oli luotettava siihen, että he kulki-
vat oikeaan suuntaan.

Kun metsän taakse laskeva aurinko oli värjännyt hetkellisesti puiden rungot punaisiksi, he olivat alkaneet etsiä sopivaa yöpymispaikkaa. Teltan pystyttäminen ei ollut ollut helppoa. Valon hävitessä ilmasta oli tullut hyisen kylmää. He olivat pohtineet hetken nuotion sytyttämistä, mutta olivat hylänneet ajatuksen nopeasti, sillä pelkäsivät loimuavan tulen ja ruoan tuoksun paljastavan heidän olinpaikkansa. Niinpä he olivat vetäytyneet telttaan ja syöneet iltapalaksi leipää ja rusinoita sormet hytisten. Sitten kolmikko oli kietoutunut pelokkaana viltteihinsä odottamaan, mitä yö toisi tullessaan.

Synkät ajatukset kiemurtelivat Oskarin mielessä, kun hän asteli teltan vieressä. Waaralinnasta lähteminen

tuntui huonolta päätökseltä. Hän tähyili väsyneenä ympärilleen ja koetti ajatella rauhallisesti. Vastoinkäymisten hetkellä toivottomuus sai hänestä yliotteen ja hän ajatteli aina pahinta. Robin oli varmasti kunnossa ja jossain lähellä. He olisivat kyllä kuulleet, mikäli hän olisi joutunut vaaraan.

Oksa raksahti Oskarin selän takana. Hän kääntyi ympäri ja tihrusti lehvästön sekaan. Käsi hapuili jo vyöltä Mikaelin antamaa puukkoa, mutta hänen helpotukseksen Robin ilmestyi näkyviin kantaen käsivarsillaan oksaröykkiötä.

– Oskar, oletkin jo valveilla, hän sanoi ilahtuneena ja laski saaliin Oskarin jalkojen juureen. – Nukuitko hyvin?

Oskar tyytyi mumisemaan jotain, minkä saattoi tulkita täysin haluamallaan tavalla. Hänestä nimittäin tuntui, ettei hän ollut nukkunut yöllä juuri yhtään. Hän oli havahtunut joka rapinaan, naksahdukseen ja tuulen huminaan. Mikä pahinta, juuri ennen nukahtamistaan hän oli kuullut pimeydestä kuiskauksen, joka kantoi hänen nimeään. Kuiskaus oli kuulunut ainakin kolmesti.

– Herätä Vilma, Robin sanoi kiinnittämättä huomiota Oskarin muminaan ja alkoi pinota kiviä polttopuiden ja oksien ympärille. – Valoa on sen verran enemmän kuin eilen leiriytyessä, että nuotio on turvallista sytyttää. Syödään kevyesti ja lähdetään liikkeelle mahdollisimman nopeasti. Aikaa ei ole hukattavaksi.

– Eikö odotettaisi aurinkoa... Oskar epäroi.

Robin vilkaisi kasvustoon ja kääntyi sitten takaisin ystävänsä puoleen.

– Luulen, että täällä on aina tällaista. Pimeää tai vähintään hämärää, Robin totesi ja jatkoi sitten tarmokkaasti kivien asettelua.

Oskar katsahti alakuloisesti teltalle, mutta sen sijaan, että olisi lähtenyt herättämään Vilmaa, hän lysähti istumaan kaatuneen puunrungon päälle.

– Mitä nyt? Robin ihmetteli ja keskeytti nuotion valmistelun.

– Uskotko todella, että löydämme etsimämme? Oskar kysyi ja huokaisi. – Että kartta johdattaa meidät perille?

Robin karisti oksista irronneen mullan ja kaarnan käsisistään, nousi ylös ja asteli Oskarin luo.

– Totta kai, hän sanoi ja kuulosti varmalta. – Etkö sinä sitten usko?

– Uskon toki, Oskar vakuutti, – mutta asia ei ole niin yksiselitteinen. Tarkoitin... Pelkään, että tämä kaikki on vähän liikaa minulle.

– Myönnän, että se, mikä meitä odottaa tuolla jossain, pelottaa minuakin, mutta emme voi luovuttaa – Kristan takia, Robin sanoi, ja Oskar huomasi särön ystävänsä äänessä. – Luukas uskoo meihin, samoin Anna ja Mikael. Jopa Kuntz on puolellamme, niin hämmästyttävältä kuin se kuulostaakin. Eikö se merkitse sinulle jotain?

– Se merkitsee enemmän kuin uskotkaan kuten kaikki yhdessä kokemamme, Oskar vastasi. – Minä vain...

Minä en ole koskaan aikaisemmin tehnyt mitään sel-laista, millä olisi ollut merkitystä. En oikeastaan mitään mainitsemisen arvoista.

– Tuo ei pidä paikkaansa. Sinä pelastit meidät sinä yönä itätornin tasanteella. Käänsit Victorin huomion pois meistä, Robin muistutti. – Sitä paitsi, mikään mitä olet tehnyt tai jättänyt tekemättä ei saa olla esteenä sille, mitä voit tehdä tulevaisuudessa. Sinun on uskottava, että pystyt sellaisiin tekoihin, joita et uskonut mahdollisiksi. Sinun on uskottava, Oskar, meidän kaikkien vuoksi. Sillä muutoin... Robin keskeytti lauseen ja kurottautui lähemmäs ystäväänsä. – Muutoin emme välttämättä sel-viidy takaisin.

Poikien selän takaa kuului ääniä, ja Vilma ilmestyi näkyviin kahisevan telttakankaan uumenista.

– Huomenta, hän sanoi nähdessään kaksikon edes-sään.

Robin nyökäytti lempeästi päätään, mutta hänen kas-vonsa vakavoituivat silmänräpäyksessä.

– Pelkään pahoin, että aamu on jo pitkällä. On läh-dettävä matkaan, hän tokaisi.

Vilma katseli valottomaan siimekseen mutta ryhtyi ilman vastaväitteitä nostelemaan tavaroita ulos teltasta. Robin vuoli veitsellä tuohuksia saadakseen tulen sytty-mään nopeammin. Oskar sen sijaan istui lamaantuneena aloillaan. Vasta kun tulen nuolemien oksien rätinä voi-mistui, hän havahtui ja ryhtyi auttamaan Vilmaa teltan purkamisessa.

Lapset söivät aamupalan vaitonaisina. Nuotion leisku ja lämmin ruoka nostivat ryhmän mielialaa hieman, vaikka valo heidän ympärillään ei juurikaan lisääntynyt. Heidän silmänsä vain alkoivat tottua synkkyyteen.

Kun puuro oli syöty ja hiiltyneiden polttopuiden tummanpunainen hehku pikku hiljaa katosi, oli aika jatkaa matkaa. Pimeys leijui korkeuksiin kohoavien jyrkävien puiden välissä. Se levittäytyi lasten eteen kuin parantolan muurit. Ei riittänyt, että heidän oli hakattava tiensä tämän tuntemattomaan johtavan synkän seinämän läpi – heidän oli edettävä aina sen jäiseen sydämeen saakka.

VAIETUT SALAISUUDET PALJASTUVAT VIIMEIN, EIKÄ MIKÄÄN OLE SITÄ, MILTÄ NÄYTTÄÄ...

Niityn yli leviää hyinen kylmyys, ja Waaralinnan parantola peittyi lumeen. Oskar, Vilma ja Robin taivaltavat vaaroja uhmaten syvemmälle synkkään metsään. Aika käy vähiin, ja mitä lähemmäs määränpäättä lapset pääsevät, sitä mustemmiksi ja uhkaavammiksi varjot muuttuvat. Kolmikko joutuu kohtaamaan metsässä asuvan pahuuden, ja lopulta yhden heistä on pakko tehdä raskas päätös. Mutta voivatko varjot kätkeä sisäänsä jotain hyvääkin?

Waaralinnan salaisuudet 3: Varjojen vartijat on jännittävän ja lämminhenkisen trilogian viimeinen osa. Kirjasarja on vangitseva tarina ulkopuolisuuden tunteesta, ystävydestä, rohkeudesta ja menetyksestä.

Janne Malinen (s. 1981) on työskennellyt pitkään viestintäalalla sekä freelance-toimittajana.

Teemu Juhani (s. 1987) on kuvittaja, jonka töitä on julkaistu yli 20 maassa. Lastenkirjojen lisäksi hän on kuvittanut lehtiä ja oppimateriaaleja.

KANSI: TEEMU JUHANI

9 789520 461089

L84.2

ISBN 978-952-04-6108-9

WWW.TAMMI.FI